

обмеження (щодо особливих суб'єктів зі специфічним видом професійної діяльності), яке, завдяки поєднанню загальних ознак, притаманних обмеженню взагалі, та особливих ознак (наявність певного майнового аспекту у будь-якій зовнішній формі прояву), є дієвим засобом запобігання вчиненню правопорушень, пов'язаних із корупцією, удосконалення правових засад використання ресурсу якого дозволить досягти ефективних результатів у зазначеній сфері правозастосування.

Список використаних джерел

1. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003. Відомості Верховної Ради України. 2007. № 49. Ст. 2048.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон УРСРС від 07.12.1984 р. № 8073-Х. Відомості Верховної Ради Української РСР. 1984. Додаток до № 51. Ст. 1122.
3. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 49. Ст. 2056.
4. Герула Т. В. Обмеження щодо одержання подарунків державними службовцями. Актуальні проблеми реалізації положень Закону України «Про запобігання корупції»: тези доповідей регіонального науково-практичного круглого столу. м. Запоріжжя, 1–2 грудня 2017 року / за заг. ред. Т. О. Коломoeць. Запоріжжя: ЗНУ, 2017. С. 33–36.
5. Кадигроб С. Антикорупційні обмеження: подарунки. Визначення мінімальної ринкової ціни. Держслужбовець. 2015. № 5. URL: <https://i.factor.ua/ukr/journals/ds/2015/may/issue-5/article-7888.html> (дата звернення: 06.05.2020).
6. Коломoeць Т. Обмеження щодо одержання подарунків як засіб запобігання правопорушенням, пов'язаним із корупцією: правовий аспект. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 12. С. 164–168.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ЯК СИСТЕМИ ЗНАТЬ

О. В. Логінов, магістрант, кафедра правознавства ПУЕТ; науковий керівник – доц. Білокін Р. М.

На сьогоднішній день, становленню та розвитку галузі знань і спеціальності «Публічне управління та адміністрування» в освітньо-науковому просторі України бракує певного інституціонального забезпечення. Так, спостерігаємо термінологічні невідповідності в галузі знань і спеціальності «Публічне

управління та адміністрування». В переліку видів економічної діяльності є «державне управління», а не «публічне управління», тобто освітньо-професійна спеціальність за назвою некомплементарна з видом економічної діяльності. Тому актуальність питання щодо удосконалення публічного адміністрування як системи знань є важливою та необхідною.

Необхідно першочергово зазначити, що галузь знань і спеціальність «Публічне управління та адміністрування» утворена на базі освітньої і наукової спеціальності «Державне управління» у квітні 2015 р. відповідно до «Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти» [1].

Розвиток галузі знань і спеціальності «Публічне управління та адміністрування» пов'язаний із системним застосуванням розроблених в освітній і науковій галузях «Державне управління» методологічних підходів, накопиченого досвіду в практиці розбудови інститутів державного управління і місцевого самоврядування із подальшим їх розвитком.

Кожна реформа потребує професійно підготовлених кадрів. Динаміка і суперечливість реформ зумовили необхідність трансформації системи державного управління і місцевого самоврядування, надання державній службі та службі в органах місцевого самоврядування професіоналізму, що пов'язано з компетентністю державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування (публічних службовців). Компетентність публічних службовців в умовах ускладнення суспільних процесів має підвищуватися. Державна кадрова політика має бути націленою на створення умов щодо підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації і оцінювання професійних компетентностей упродовж професійної діяльності державних службовців.

Таким чином змістове наповнення спеціальності «Публічне управління та адміністрування» має включати п'ять цільових складових.

По-перше, це потреби розвитку наукової складової спеціальності, що передбачає формування її проблемного поля, стратегії наукових розвідок, тематичних пріоритетів, а також урахування прикладного, технологічного спрямування наукових досліджень спеціальності на практики публічного управління органів публічної влади з необхідністю підвищення результативності наукових досліджень шляхом забезпечення якості

інтелектуального продукту як з погляду прищеплення нового знання, так і його впливу на практики публічного управління та адміністрування.

По-друге, це реальні практичні потреби органів державної влади і органів місцевого самоврядування у науковому супроводі розв'язання проблем їх функціонування і запровадження суспільних реформ.

По-третє, це потреби інституціонального розвитку закладів вищої освіти, наукових установ, які здійснюють свою діяльність за освітньо-науковою спеціальністю «Публічне управління та адміністрування».

По-четверте, це науково-методологічне забезпечення системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів публічної служби за спеціальністю «Публічне управління та адміністрування» з метою забезпечення їх професіоналізації.

По-п'яте, на теоретико-методологічній базі галузі знань «Публічне управління та адміністрування» з урахуванням запитів і функціональних завдань практики запровадження методології публічного управління та адміністрування в органах публічної влади розробити професійні стандарти для державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування.

Отже, інституціоналізація галузі знань «Публічне управління та адміністрування» вимагає суттєвого переосмислення підходів, технологій, методів визначення професійних та освітніх кваліфікацій публічних службовців, а також уточнення змісту категорійно-понятійного апарату в галузі знань «Публічне управління та адміністрування».

Теоретико-методологічна основа галузі і спеціальності «Публічне управління та адміністрування» має розвиватися на сформованому багаторічному теоретико-методологічному базисі освітньої і наукової спеціальності «Державне управління» і водночас розвиватися за міждисциплінарним підходом і конвергенцією знань, накопичених та розвинених у суміжних галузях знань та спеціальностей, зокрема, у таких галузях знань, як «Інформаційні технології», «Освіта/Педагогіка», «Право», «Соціальні та поведінкові науки», «Управління та адміністрування» [1].

Пріоритетними завданнями в процесі становлення в науково-освітньому просторі України галузі знань і спеціальності «Публічне управління та адміністрування» мають стати:

1) забезпечення поглибленої інтеграції професійної освіти публічних службовців (тут державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування) і наукових досліджень за напрямками спеціальності шляхом використання їх результатів в освітньому процесі;

2) удосконалення системи підготовки наукових та науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації через аспірантуру та докторантуру за спеціальністю «Публічне управління та адміністрування» шляхом орієнтації дисертаційних досліджень на розв'язання актуальних проблем суспільного розвитку;

3) формування системи наукових шкіл у галузі знань «Публічне управління та адміністрування», поглиблення їх спеціалізації, координації, створення умов для формування нових шкіл виходячи із перспектив сталого розвитку країни;

4) актуалізація тематики фундаментальних і прикладних досліджень, спрямованих на вирішення пріоритетних завдань суспільних реформ;

5) удосконалення системи планування та прогнозування наукових досліджень, упровадження програмно-цільового і проблемно-орієнтованого підходів при їх проведенні;

6) підвищення якості науково-методичного супроводу освітнього процесу за напрямками спеціальності «Публічне управління та адміністрування» (тобто спеціалізаціями) шляхом сучасного їх інформаційного забезпечення, зокрема, використання «хмарної» технології (computingcloud) навчально-методичного забезпечення освітнього процесу, впровадження інтерактивних методів та форм навчання державних службовців [2, с. 23];

7) удосконалення концептуально-методологічного, інформаційного та науково-аналітичного забезпечення експертного консультування органів публічної влади з актуальних питань теорії і практики суспільних реформ;

8) активізація участі наукових та науково-педагогічних працівників, працюючих у галузі знань «Публічне управління та адміністрування» за напрямом публічного управління та адміністрування в експертно-аналітичному супроводі діяльності органів публічної влади і органів місцевого самоврядування.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти : Постанова

Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 р. № 266 (зі змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua>. (дата звернення: 20.04.2020).

2. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід : монографія / за заг. ред. С. Чернова, В. Воронкової, В. Банаха, О. Сосніна, П. Жукаускаса, Й. Ввайнхардт, Р. Андрюкайтене. Запоріж. держ. інж. акад. Запоріжжя: ЗДІА, 2016. 606 с.

ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛІЗАЦІЇ ДЕКЛАРУВАННЯ НЕДОСТОВІРНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

*О. С. Рябчун, магістрант, кафедра правознавства ПУЕТ;
науковий керівник – ст. викладач Іщенко Т. В.*

На сьогодні питання протидії корупції залишаються надзвичайно актуальними та є предметом постійної і пильної уваги міжнародного співтовариства. У Законі України «Про запобігання корупції» для осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, визначено ряд антикорупційних заборон, обмежень та вимог. Однією з вимог є подання електронних декларацій (е-декларацій) шляхом їх заповнення на офіційному веб-сайті Національного агентства з питань запобігання корупції (ст. 45–50 Закону) [1]. За невиконання зазначеної вимоги передбачено адміністративну (ст. 172-6 «Порушення вимог фінансового контролю» Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) та кримінальну (ст. 366-1 «Декларування недостовірної інформації» Кримінального кодексу України (далі – КК України) відповідальність [2, 3].

Зважаючи на особливу актуальність питань, пов'язаних із запобіганням та протидією корупції, їх досліджували такі вчені: П. П. Андрушко, А. Ф. Зелінський, В. М. Киричко, В. Г. Кундеус, І. А. Мельник, К. К. Полькін, В. М. Попович, П. А. Феллов та ін. При цьому в центрі уваги перебуває питання обґрунтованості криміналізації декларування недостовірної інформації.

Зауважимо, що діяння, пов'язані з декларуванням недостовірної інформації, криміналізовано 14 жовтня 2014 року Законом України «Про запобігання корупції» та доповнено розділ XVII Особливої частини КК України відповідною ст. 366-1 [1].